Karikatür

Harp — Bu kırk yamalı yorgan altında rahat uyumağa da imkân yok ki!..

ZENGİN AMCANIN AÇ YEĞENLERİ!

DAHA AŞAĞISI!

Üç aydır ev arıyorlardı. Nihayet Beyoğlunda boş bir apartıman dairesi buldular. Hemen gidip sahibinin eline, eteğine sarıldılar. Adam gayet nazik bir tavırla:

— Aman efendim, dedi. Niçin böyle yalvarıyorsunuz?.. Paranızla oturacaksınız!..

— Doğru ama!.. Hani şimdi boş yer bulmak mümkün olmuyor da!

— Olsun efendim!

— Kaç oda idi?

— Üç oda, bir hol!

— Oh, tam bize göre! Kaç lira vereceğiz?

— Ayda yüz elli lira!..

Beyinlerinden vurulmuşa döndüler. Nihayet bay boynunu büktü:

— Çok pahalı! dedi. Benim bütün maaşım yetmez buna!..

Ve apartımanda başka bir yer bulmak ümidile sordu:

— Daha aşağı olmaz mı?

— Daha aşağıda sığınak var. Orayı yüz liraya verebilirim. Ama penceresi yok!.

— ?!..

Ankaraya Mektup

HERKES GAZETECİ MAŞALLAH!

Madam Ruzvelt Sovyet Rusyaya gidip gazetecilik edecekmiş. Ben bu haberi okuyunca, her zaman tekrarlanan cümlelerden birini hatırladım; o cümle şudur:

— Ben on sene evvel falan gazeteye bir yazı yazmıştım; oldukça eski bir gazeteci sayılırım...

Şu gazetecilikte ne var bilmem? Mesleğinde tutunamayan, memuriyetinden çıkarılan, Ahmede kızan, Mehmedi metetmek isteyen, saçma şiirlerini ve saçma fikirlerini bir dost delâletile bir sütuna sıkıştırabilen... hemen kendini gazeteci oldum zanneder. Ve garip değil mi, en ziyade:

— Ben gazeteciyim!

Diye böbürlenip çalım satanlar da bunlardır. Patronsa bin bir sıkıntı içinde para ve kâğıt bulmağa çalışan, başmuharrirse muarızlarına fikir ve okuyucularına parti beğendirmeğe uğraşan; yazı müdürü ise mesuliyetlere karşı didinmeğe ve muharrir, muhabir ise ustalarına mevzu ve haber beğendirmeğe çalışan gazeteciler.. bin bir meşakkate, parasızlığa, uykusuzluğa göğüs germeğe çalışan bu insanlar işin şatafatına, alkış toplamağa, para biriktirmeğe vakit bulamadan çırpınıp dururlar...

Madam Ruzvelt evvelce gazeteci mi idi? Bilmem. ama, yeni başlıyorsa bu gazetecilik değil, yazıcılıktır.

Malûmdur ki söz ve yazı, düşüncenin iki ifade tarzından ibarettir. Her vatandaş ve insan nasıl ki düşünmekte serbestse, söylemekte ve eli kalem tutarsa yazmakta da muhtardır; fakat buna gazetecilik denmez...

Gazeteci, bu yazı sanatını fikirle ve haber verme işile süslenmiş olarak herkese vermeğe çalışmayı kendine iş ve hayat mesleği edinen ve geçimi de bu yüzden olan insandır.

Bunun en açık ve güzel misali şudur: Her kadın kendi evi için dikiş diker; fakat bu işi bir ticarethane açıp herkes için yapar ve bu işi geçimi için de meslek edinirse ona o zaman terzi denir; tabiidir ki bunun da halka ve devlete karşı bazı taahhütleri bulunur.

Binaenaleyh, her yazı yazan gazeteci değildir ve zavallı gazetecinin kendini halka ve kanuna beğendirmek gibi güç politikaları mevcuttur.

Artık, iki satır yazı yazanın hemen kendine gazeteci süsü vermesinden bıktık. Bu meslek güç bir meslektir, inanmayan varsa:

— Hodri meydan!..

Gelsin, her gece sabaha kadar bizimle çalışıp simit yesin ve çay içsin bakalım!.. Bir hafta dayanırsa benden ona bir porsiyon ciğer kebabı ile bir de fasulya piyazı var!..

BRE NE BALIKMIŞ?..

Geçen hafta gazetelerde bir haber okuduk; bir balıkçı sandalla balık tutarken oltası üç yüz elli kiloluk bir balığa takılmış, bu balığın uzunluğu beş metro ve yarım kutru da bir metro imiş. Üç saat mücadeleden sonra tutmuşlar, parçalamışlar; karnını yarınca da içinden bir kayık dolusu torik balığı almışlar...

Bu haberi okurken takvime baktım; henüz bir nisana hayli zaman var... Haberi yazan gazete ciddî bir gazetedir ve haber, o gazetenin ciddî sütunlarında yer almıştır.

İstanbulda kilosu elli kuruşa satıldığı da haberde ilâve olarak bildiriliyordu; aradım, sordum böyle bir balıktan ve balık satışından hiç bir semt balıkçısının haberi yok. Düşündüm, taşındım ve şuna karar verdim ki bu balık olsa olsa yine bir nisan balığıdır. Fakat vaktinden evvel karaya vurmuştur!...

NE OLUYOR?

Çörçille Stalin tartışmaya başladılar; bu hal, iki pehlivanın güreşten evvel birbirlerini tutup bırakmalarına benziyor; acaba güreş olacak mı?..

Eski harplerde iki ordu karşı karşıya gelir, içlerinden en kuvvetli birer kişi ortaya çıkarak dalaşır ve bu suretle iki taraf orduları da kızarak birbirlerile kapışırmış. Manzara o manzara ama, Allah hemen hangisi hayırlısı ise onu versin...

Zaparta

No. 534, CİLT:21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 21 MART 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Amerika — Bu ıstırapları çekmemek için konseye müracaat etsene...
İran — Olmaz, aramızdaki dostluk bozulur!..

ADADA KÖŞKLERİN YAZLIĞI BEŞ BİN LİRA İMİŞ...

Ev simsarı — Adamıza hoş geldiniz, safalar getirdiniz bayım... Yazlık bir köşk istiyorsunuz değil mi?..

Yolcu — Allah Allah, nereden anladınız? Pek enayi gibi mi görünüyorum!..

HAFTADAN HAFTAYA

Çarşıda Alış Veriş

Akşam üstü işimden eve dönüyorum.

Hafifçe yağmur yağıyor ve rüzgâr esiyor. Aksırıyorum ve elimi cebime atıyorum. Mendil yok. Bayanın daha sabahtan bunu bana haber verdiği aklıma geliyor :

"— Bak söyliyeyim; mendillerin paçavra oldu. Çamaşırcıya vermeğe utanıyorum. Artık gelirken uğra da yarım düzine mendil al.,,

Yarım düzine fazla ama hiç olmazsa iki mendil almalı. Ucuzca bir şey düşürürsek üçe çıkmak da mümkündür. Bir dükkâna uğruyorum:

— Mendil.

— Buyurun! Beğenirseniz!

— Gösterin bakalım da...

— İşte ya!.

— Şu asılılar mı? Affedersiniz ben onları bulaşık bezi sandım.

— Hayır mendil. Beğenmediniz galiba!. Ben söyledim.

— Estağfurullah! Bir bez bulup da beğenmemek kimin haddine? Evde kullanacak olsam ehemmiyeti yok. Fakat insan sokakta yabancılar arasında öksürüyor, aksırıyor. Bunları eski orta oyunundaki doktor Balamanın alacalı redingotu gibi cepten çıkarınca tuhaf olacak.

— Hakkınız var. Fakat ne yapalım ki başkası yok...

— Bitti mi?

— Epeyce zamandanberi.

— Başka yerde bulur muyum?

— Zannetmem.

Dükkâncı gülümsüyor ve ben bu gülümsemeyi tanıyorum. Dükkancı bunu böyle söyledi mi Edirnekapısından Beyoğlu Yerli Mallar pazarına kadar bütün dükkân itibar edilen ebniyeyi dolaşabilirsiniz. Göreceğiniz mendiller ayni mendillerdir; alacağınız ayni cevaptır; bandıra gibi, parola gibi.

Mendili alamadık; bari tafsilât alalım. Bunlar esnaftır; her şeyi devlet memurlarından en aşağı bir ay, gazetecilerden bir hafta evvel haber alırlar.

— Peki iki gözüm. Sizi rahatsız edeceğim ama, bu neden böyle oluyor? Dün kurşunkalemi, evelki gün hani bir nevi kopça vardır, fermajüp mü ne? Evden istediler de.. Yoksa benim onu takacak bir yerim yok.. Hasılı kurşunkalemi için de, bu çıtçıt kopça için de dolaşmadığım yer kalmadı... Yok yok yok..

— Evet, bazı mallar birden bitiyor ve ortadan kalkıyor.. Yenisi gelinceye kadar..

— Leylekler ve turna katarları gibi anlaşılan...

— Evet, fakat pek te şikâyet etmiyelim. Doğrusu gayet bol ve ucuz olan mallarımız da var.. Hem de istediğiniz kadar verebiliriz.

— İhtiyaten onlardan alalım bari de.. Şayet günün birinde onlar da cenuba doğru kanat açarlarsa arkasından baka kalmıyalım. Neler var meselâ?

— Gayet faydalı şeyler, meselâ gomalata.

— Her halde faydalı bir şey olacak.. Fakat basit bir ismi yok mu?

— Yani türkçesi mi? Dil cemiyeti belki karşılığını bulmuştur ama biz bilmiyoruz.

— Onun için değil. Ben kendinin ne olduğunu bilmiyorum da.

— Efendim gayet güzel cilâ.. Mobilyaları siler parlatırsınız. Fabrikadan çıkmış gibi olur.

— Hakikaten faydalı bir şey.. Fakat düşünelim de.. Daha başka?.

— Otomobilin karbüratörünü temizlemek için âlet; anahtar deliklerini genişletmek için burgu, kalın tellerin içinden daha ince bir tel geçirmek icap ediyorsa onun için de bir miskap.

— İyi aklıma getirdiniz, ya çivi.. Evde öteberiyi mıhlamak için bir kaç çeşit.....

Derin derin düşündü:

— Aramayın demem. Fakat ben size bir adres vereyim.. Belki inşallah..

— Eksik olmayın; bir izinli günümde gelirim de inşallah..

— Evet efendim, ne diyordum? Evet. kıl testerelerinin demirlerini saplarına sıkıştırmak için yedek vida; üç numaralı kıyma makinası bıçaklarını bilemek için otomatik âlet..

— Hay Allah sizden razı olsun. Bizim bıçaksızlıktan kullanamadığımız bir makina vardı. Etin bu pahalı zamanında hazır kıyma isterseniz sığır, keçi, deri, barsak, hasılı canlı hayvan vücudundan çıkmış ne varsa hepsini iyice hallihamur edecek derecede iki defa çekip veriyorlar, Milletler Cemiyeti gibi bir şey oluyor. Numaram da galiba üç... Bana bir iki bıçak verirseniz..

— Bıçak yok. Yalnız dediğim gibi bıçağı bileyecek otomatik âlet var...

— İnşallah günün birinde onu da alırız. Doğrusu piyasamızın çeşit zenginliğine hayret ettim. Burgu silecek mendil yok; fakat zannediyorum aleminyom tencereleri boyamak, yahut vida yer-

lerindeki karartıları ağartmak için bir hususî boya ve cilâ istesem....

— Müsaade edin listeye bakayım da belki..

— Zahmet etmeyin. Misal diye söyledim. Demek böyle..

— Böyle efendim. Selâmetle.

* * *

Dükkândan çıktım. Fakat bir çift mendil alamadan eve gitmek güç geliyor. Zihnimden hayal meyal karaborsayı geçiriyorum. Fakat bilmem o yine bir zamanki hızı ile devam ediyor mu? Onun karası ile akı arasında o kadar az fark kaldı ki bu fark için bazılarında kara borsacılık edecek kadar hacı gözü görmiyorum. Bununla beraber aklımdan bir dost dükkânı geçiyor. Bir dükkâncı dost yarım karaborsacı demektir. O sizden şüphe etmez, siz ondan emin olursunuz. "Bakalım senin için bir yerden belki bir şey bulurum. Sen otur bir kahve iç. Ben dükkânın arkasından paltomu alayım da komşuları şöyle bir yoklayayım,, der.

Yağmura rağmen dostun dükkânına kadar yollanıyorum. Fakat kapıdan girer girmez bir fazla düşkününe düştüğümü anlıyorum. Raflar boş, dolaplar boş, nereye baksan boş.. Koca dükkân âdeta bizim ev gibi bir yer olmuş. Dost işsizlikten bir nargile getirtmiş, koyunlarını dağıtarak dağ başında kendi kendine kaval çalan çoban gibi marpucu dudaklarına götürmüş düşünüyor.

— Hayır ola, diyorum, dükkânı boşaltıyor musun?

— Dükkân kendiliğinden boşaldı.

— O halde ne yapıyorsun?

— Gördüğün gibi nargile içiyorum.

— Niçin mal getirtmiyorsun?

— Kâr haddi kanununu biliyorsun. İptidaî maddedeki artışlar için kanun yok. Günden güne artan işçi gündeliği, taşıma ücreti vesaire için kâr haddi yok. Şu halde ben bana kaça mal olacağını bilmediğim mal için nasıl kâr haddi tayin ederim. Etmezsem karakollarda, mahkemelerde mi sürüneyim?. Görüyorsun ya en iyisi nargile...

Karikatür

SAADETİN SIRRI

Kayın valide ile damat bir hayli atıştılar. Sonra delikanlı kapıyı kapayıp gitti. O zamana kadar kavgaya karışmadan, araya girmeden bir köşede oturan kızı, anasının boynuna sarıldı:

— Ah anneciğim!. dedi. Senin kızın olmak benim için ne büyük saadet!

Kadın bu pohpohtan hoşlandı. Gülümsiyerek sordu:

— Benim kızım olman seni neden mesut ediyor bakayım?

— Çünkü benim kaynanam olmana imkân yok anneciğim!

YENİ MODA

Tiyatro kişesine bir bayan geldi:

— Bu akşam temsil var değil mi?

— Var efendim.

— Kaçıncı temsili?

— Üçüncü!

Kadın dudak büktü:

— Desenize daha iyi mi, fena mı belli olmamış?

— Ne gibi efendim!

— Hele yüzüncü temsili olsun da o zaman gelirim!.

Ve döndü gitti!.

MİLLÎ KORUNMA MAHKÛMİYETLERİ ÇOĞALDI...

— Pazar tatili mi?

— Hayır, Millî Korunma tatili!..

GÖNÜL HİKÂYELERİ

Gönül hikâyeleri korkunç oldu begayet:
Haftada, ayda değil, saatte bir cinayet.

Eskiden göz yaşına daldırarak kalemi,
Âşıklar maşukadan beklerdi bir inayet.

Bugün âşık elinde kalem kesildi hançer,
Hemen kana batıyor mürekkep yoksa şayet!

O kadar çoğaldı ki bu gönül hastalığı
Nezle ancak bu kadar kolay eder sirayet.
Âşıkların hepsini zaptetmek şöyle dursun,
Yekûnunu tutmakta güçlük çeker vilâyet.

Ekserisi üç kişi, beş kişi devirmekle
Ediyor silâhının şerefine riayet!

Her kim kıyarsa yalnız sevdiğinin canına,
Bence, takdir etmeli onu ehli dirayet.

Şimdi meydan harbine döndü sevda sahnesi,
Cihan Muharebesi bitti derken nihayet!

Hepsinin eli kanlı, gözü kanlı, hulâsa:
Bu delikanlılarla, haddin varsa, alay et!..

Çamdeviren

YENİ MODA KIZLARIMIZIN YENİ MODA FİKİRLERİ...

Anne — Söyle bakalım, iki senedir gezip tozduğun delikanlının ne fenalığını gördün de istemem diyorsun?
Kız — Sen anlamazsın... Tipim değil!..

2. Hoca merhumun dediği gibi, bana görünmesin de, nereye giderlerse gitsinler!.

★

Ankarada İ. C. :
"Bu kadar kişiye akıl verdiğiniz halde aklınız hiç eksilmiyor mu?„

CEVAP :
Radyum, gece gündüz, etrafa ışık saçtığı halde yıllardanberi bünyesinden bir zerre kaybediyor mu ki?..

★

Erzurumda İ. H. O. :
"Sevdim, fakat anlamadı... Anlatmak istedim, fakat aldırmadı... Sevdiğini sezdiğim halde nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum!„

CEVAP :
Anlattıklarınıza bakılırsa, sezmiş olduğunuz sevgi, bir hayal olacak... Kadın kısmı sevildiğinden dolayı, memnun olabilir; fakat bunu hiç bir zaman sevgi mânasına almamalıyız... Aşkından memnun olduğu halde âşıkından nefret eden kadınlar bile vardır.

★

Çamlıcada N. E. :
"1. İnce hastalığa yakalandım... Ne yapayım?
2. Gönül hastalığına tutuldum... Ne yapayım?
3. Bu iki hastalıktan hangisini ilkönce tedavi edeyim?„

CEVVAP :
1. Tedavi edin.
2. Teadvi edin.
3. Önce ikincisini tedavi edin, birincisinin tedavisini kolaylaştırmış olursunuz!

★

Tirede S. E. :
"1. Aşk, kalbin semalara yükselttiği altın merdivenmiş... Bunun aksi ne olabilir?
2. Aklınızın bir parçasını atom sayesinde bana gönderir misiniz?„

CEVAP :
1. Aşık da bu merdivenden teker meker yuvarlandıktan sonra aklını başına toplayan biçaredir.
2. Göndermem: Atom enerjisinin kıskançlığına kurban gitmesinden korkarım.

Akıl Hocası

Akıl Hocası

Erzurumda M. H. :
"Güzel olmasın, çirkin istemem; zengin olmasın, fakir istemem; asrî olmasın, cahil istemem... Acaba nerede bulayım?„

CEVAP :
Orta halli ailelerin hemen hepsinde böylesini bulabilirsiniz!

★

İzmirde A. A. :
"1. Kadın mı güzel, erkek mi?
2. Evlenmelerde hep güzeller tercih ediliyor... Çirkinler nereye gitsinler?„

CEVAP :
1. Güzel kadın güzel, çirkin erkek çirkin olduğu gibi çirkin kadın da çirkin, güzel erkek de güzeldir.

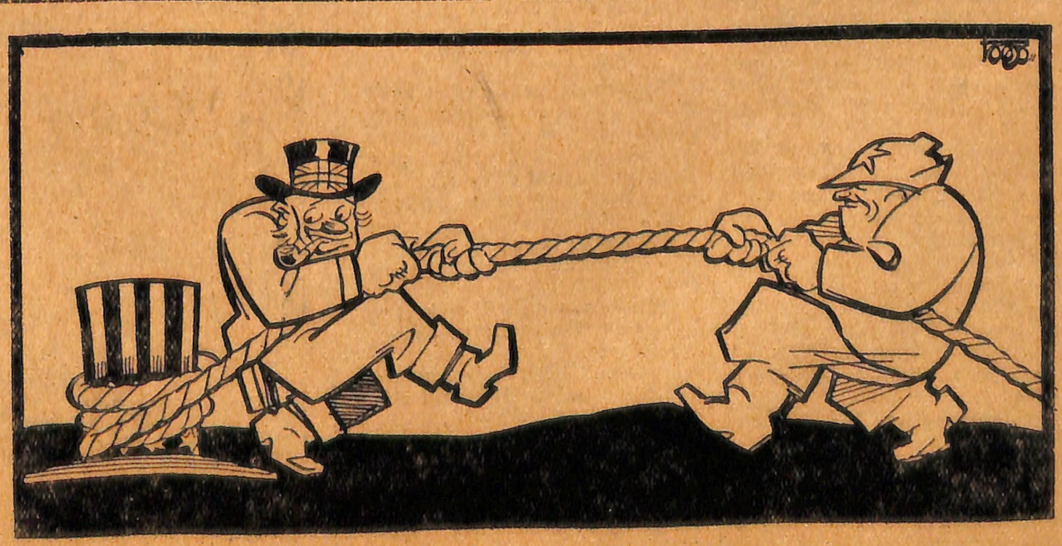

İngiliz — Halatın ucunu öyle sağlam kazığa bağladık ki...

— Hayırdır inşallah, dün gece rüyamda boş bir eve taşındığımızı gördüm.

— Ne mutlu sana... Rüyada olsun boş bir ev bulmuşsun!

Küçük Beyin Ruhu

Yazan: ÇALAPALA

İspritizme masasının başına oturdukları zaman Ali Şükrü tecrübede bulunanları saydı:

— Yedi kişiyiz! dedi. Bu akşam istediğimiz ruhları çağırabileceğimizi umuyorum. Çünkü üç, yedi, dokuz... Bu sayılar kutludur. Bir de inanmak, alay etmemek, ciddiyeti bozmamak lâzım. Ellerinizi masanın üstüne koyunuz. Yalnız parmaklarınızın ucu değecek. Çok bastırmayın, hafifce!. Şimdi elektriği söndürelim...

Ev sahibi bayan, genç avukatın emrini hizmetçiye tekrarladı:

— Söndür lâmbayı kızım!.

— Başüstüne efendim!.

Ayşe elektrik anahtarını çevirdi. Salon karanlığa gömüldü. Titrek bir kadın sesi:

— Gözümüzle görecek miyiz? diye sordu.

Yanındaki erkek fısıldadı:

— Bekle bakalım... Korkuyor musun?

— Hayır, ama merak ediyorum.

— Konuşmayın çocuklar!.

Ali Şükrünün sesi:

— Rica ederim susunuz. Kendinizi dinleyiniz ve bekleyiniz!.

— Sustuk!.

Acemilere yıl kadar uzun gelen bir dakika sessiz beklediler. Biraz evvel konuşan kadının yüreği küt küt atıyordu. O aralık salonun dibinde hafif, boğuk bir ses duyuldu.

— Geldi galiba?!.

Dedi. Erkeklerden biri güldü:

— Daha çağırmadık ki gelsin!.

— Ne oldu ya?

— Ayşe dışarı çıktı.

— Ne kadar korktum!.

— Susunuz!..

Bir zaman daha sessiz beklediler. Yalnız soluklarının, hattâ yüreklerinin sesini duyuyorlardı. Biraz sonra Ali Şükrünün garip bir eda alan sesi duyuldu:

— Kimi çağırmak istiyorsunuz?..

Ev sahibi bayan:

— Kâmranın ruhunu çağırın! dedi.

Kâmran,. evin küçük beyi idi İki ay evvel zatürrieden ölmüştü. Ali Şükrü:

— Peki! dedi. Çağırıyorum. Siz de içinizden "Kâmran! Kâmran! Kâmran!„ deyiniz!.

Hepsi içinden ayni ismi tekrarlamağa başladılar. Çıt yoktu. Nihayet Ali Şükrünün sesi duyuldu:

— Ey ruuuuuh!.. Lûtfen geliniz!...

Bekleştiler. Ses, seda, cevap yoktu.

— Ey ruuuuh!.. Teşrif ettiniz mi?.. teşrif ettinizse lûtfen üç defa masaya vurunuz!.

Masaya parmaklarının ucile dokunan eller tirtir titredi:

— Tak!. Tak!.. Tak!...

Ürpermiş sesler fısıldaştı:

— Geldi!.

— Geldi!.

— Sussss!..

— Sorunuz bayan!. Ne sormak istiyorsunuz?

Hıçkıran bir kadın sesi:

— Sorun, rahat mı?.

— Ey ruh!. Lûtfen annenize cevap veriniz. Olduğunuz yerde rahat mısınız?.

Bekleştiler. Cevap yok. Bir burun çekmesi duyuldu.

— Ey ruh!.. Eğer rahatsanız lûtfen iki defa masaya vurunuz!.

Masaya şiddetle vuruldu:

— Tak!.. Tak!..

— Başka soracağınız şey?.

Korkak tazenin sesi:

— Lûtfen sorunuz Şükrü bey, babam kurtulacak mı?.

Kadıncağızın karaborsacı babası bir zamandır mevkuf olarak muhakeme ediliyordu. Ali Şükrü sordu:

— Ey ruh!.. Bayanın babası kurtulacaksa lutfen masaya beş defa, kurtulamayacaksa üç defa vurunuz!.

Sesler, nefesler kesildi. Masanın bacağı kırılacak gibi yere çarpmağa başladı:

— Tak!. Tak!. Tak!..

Vuruşlar durdu. Genç kadın masanın üstüne titriyerek dokunan ellerini yüzüne kapatarak hıçkırdı. Fakat tam o sırada arka arkaya iki vuruş daha oldu:

— Tak, tak!..

— Oohhhh!... Çok şükür yarabbi!..

— Size çok teşekkür ederiz aziz ruh!..

— Lûtfen bir soru daha Şükrü bey!..

— Sorunuz bayım!.

— Kaç sene sonra sulh olacak?.

— Siz, kendiniz sorun!.

— Peki!.. Ey ruh... Lûtfen cevap veriniz... Acaba dünya ne zaman sulha kavuşacak?. Kaç sene sonra sulh olacaksa o kadar defa masaya vurunuz!..

Birdenbire masaya bir çılgınlık geldi. Bozuk raylar üstünde yürüyen bir trenin çıkardığı sesler gibi ardı, arkası gelmeyen takırtılar başladı. Herkesin değil yalnız parmakları, bütün vücudu titriyordu. Saymağa imkân yoktu. Tam o sırada arkalarında daha sert, daha zorlu bir ses duydular. Herkes yerinden fırladı.

Korkak taze:

— Anneciğim!. Yakın lâmbayı!..

Diye bir çığlık kopardı.

— Durun. Korkmayın... Galiba bir şey devrildi!.

Lâmba yandı. Hizmetçi kızı baygın, boylu boyunca yere serilmiş buldular.

— Dışarı çıkmadı miydı bu?.

— Çıkmamış zahir!.

— Bayılmış!.

— Merak etmeyin, şimdi kendine gelir.

— Ayşe!. Kızım, Ayşe!.. Bak bana!

Ali Şükrü kızı kucakladı. Ev sahibine:

— Odası nerede?. dedi. Yatıralım.

— Kocanla her halde barışırsın kardeş, sen geniş yüreklisindir!

— Fakat o kendini o kadar büyük görüyor ki, benim geniş kalbime bir türlü giremiyor!..

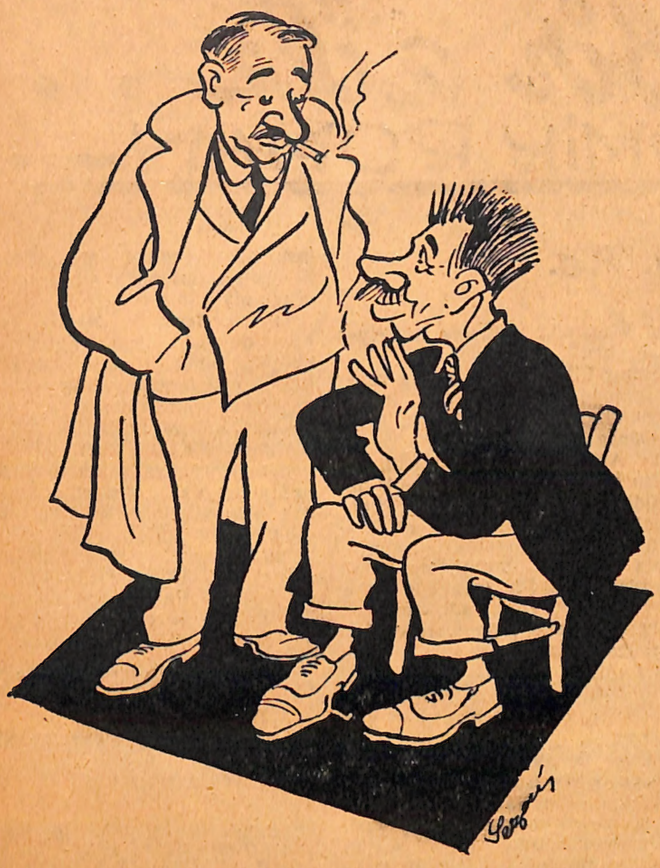

— Saçların ne tuhaf öyle senin!. Âdeta deve dikenine benziyor...

— Evet ama, deve dikenini hayvanlar farkeder. Onu da unutma!..

— Zahmet oluyor size Şükrü bey!.

— Hayır!. Hayır!..

— Buyurun, Ben önden gideyim!.

Salondan çıktılar. Koridorun ta sonundaki odaya girdiler. Küçük bir demir karyola. Ali Şükrü kızı yatağa uzattı.

— Biraz kolonya?!.

— Şimdi getireyim!.

Bayan gitti. Ali Şükrü kızın şakaklarını, bileklerini uğmağa başladı.

Delikanlı o akşam oynadığı oyundan pek memnundu. Kendisine inananlara için için öyle gülüyordu ki!.. Ne olduysa bu zavallı kıza, bu körpe yavruya olmuştu. Ne de güzeldi!. Boyasız yüzü, kendinden kırmızı dudakları, mis gibi sabun kokan hafifçe terlemiş göğsü, hele...

— Buyurun, kolonya getirdim! Başka bir şey lâzım mı?

— Hayır hanımefendi!.

Ali Şükrü cebinden beyaz keten mendilini çıkardı, kolonya ile iyice ıslattı. Kızın alnını, boynunu, bileklerini, gerdanını uğu.u. Yavaş yavaş Ayşenin göz.e.i açıldı. Şaşkın şaşkın etraf.na bakındı. Karşısında Ali Şükrüyü, sonra bayanını görünce kalkmak istedi. Ali Şükrü onu omuzlarından tutup yastığa yatırdı:

— Nasılsın kızım?.

— Teşekkür ederim efendim... Ne oldu?

— Hiç bir şey... Biraz fenalık geçirdin!..

— Ha... Evet... Küçük beyin ruhunu görmüştüm!..

— Biraz dinlen, bir şeyin kalmaz.

— Teşekkür ederim efendim.

— Biz gidebiliriz hanımefendi!

— İyi misin kızım? İstersen ben yanında kalayım...

— Hayır efendim, iyiyim!.. Teşekkür ederim.

* * *

Ayşenin bayılmasından sonra herkesin sinirleri büsbütün bozulmuştu. Onun için tercübeye devam edemediler. Yalnız bütün gece hep ruhlar üzerine konuşuldu. On, on beş dakika sonra Ayşe de gelmiş, onlara çay getirmişti. Misafirlerin yakında olanları evlerine, uzakta olanları kendilerine ayrılan odalara çekildikleri zaman saat iki buçuktu.

Ali Şükrü de kendisine gösterilen odaya girdi, fakat yatağa yatamadı. Sigara içiyor ve Ayşeyi düşünüyordu. Bu olgun, körpe, el değmemiş elmayı dişlemek istiyordu. Bir aralık dışarıya kulak verdi. Herkes yatmıştı. Ayşenin odasına gitse, meselâ "Nasıl oldun, rahatsız değilsin ya?!„ diye hatırını sorsa?!. Güldü, vazgeçti!.

* * *

Öte yanda Ayşe, lâmbasını söndürmüş, yatağa girmiş, küçük beyi düşünüyordu. Ne güzel gençti. Ne alçak gönüllü beydi. Bir hizmetçi parçası olduğu halde, Ayşeye yakınlık gösterir, onu sever, okşar, hattâ sevdiğini söylerdi.

— Ah!.. Küçük bey!..

Diye iç çekti. Ve birden aklına geldi. Korkacak ne vardı?. O da küçük beyin ruhunu çağırabilirdi. Zaten oda karanlıktı. Yattığı yerde onun hayalini görür gibi oluyordu. Gözlerini yumdu:

— Küçük bey!.. Küçük bey!..

Diye fısıldadı.

— Küçük bey!.. Lûtfen geliniz...

— ...

— Küçük bey!.. Küçük bey!.. Sizi seviyorum!..

— Ben de seni seviyorum Ayşe!..

Ayşe ruhun gelmesini pek tabii bulduğu için hiç ürkmeden konuşmasına devam etti:

— Ama ben sizi pek çok seviyorum küçük bey!.

— Ben de seni pek çok seviyorum Ayşe!..

— Eskiden beni ne güzel kucaklardınız!..

— Yine kucaklamağa geldim Ayşe!..

— Haydi gelsenize öyleyse!..

Ayşe, boynunda sıcak bir soluk, dudaklarında ateş gibi dudaklar hissetti. Rüya mı, bayginlık mı, hülya mı, hakikat mi? Her ne ise, pek hoşuna gidiyor ve uyanmamak, bu tatlı duygulardan mahrum kalmamak için gözlerini sımsıkı yummuş, kendisini saran kollar arasında kıvranıyordu.

* * *

O geceden sonra Ayşe her gece küçük beyin ruhunu çağırdı. Fakat küçük beyin ruhu, yalnız Ali Şükrünün evde misafir olduğu geceler geliyordu.

Çalapala

BAŞA GELİNCE...

Bir tanıdıklarından bahsediyorlardı. Biri:

— Herif evleneli topu topu beş ay oldu. Karısı bir çocuk doğurmasın mı?. Hâlâ da çocuğun kanını tahlil ettiriyor be birader!..

Öbürü pesten cevap verdi:

— Canım, ne yapsın zavallı?!. Emin!...

★

KESKİN HESAP!

Patavatsızın biri bir bayana:

— Kaç yaşındasınız?

Diye sordu. Bayan kaşlarını çatarak:

— Durun bakalım, hesap edeyim. Dedi. Evlendiğim zaman on sekiz yaşında idim. Kocam da o zaman otuz yaşında idi. Şimdi kocam iki otuzunda. Demek ki ben de otuz altı yaşındayım.

— S!...

KARŞILIK

Bay akşam yemeğine geldiği zaman sofrada yanmış bir kaç parça pirzola görünce suratını ekşitti. Bu da bayanın gözünden kaçmadı. Sinirlendi:

— Ne deye surat ediyorsun kuzum?. Seninle evlenirken aşçı olduğumu iddia etmemiştim ya!.

Bay ses çıkarmadı.

Ertesi akşam, karı koca yatmışlardı. Bir aralık kadın korku içinde kocasını uyandırdı:

— Kalk, kalk!.. Galiba eve hırsız girdi.

Bay ters ters cevap verdi:

— Bana ne hırsız girdiyse?!. Evlendiğimiz zaman sana ben polis hafiyesi miyim dedim?!..

★

HAKLI!

Bayan, bayana çattı :

— Teessüf ederim sana!.. Şaziyeye benim için dedikoducu demişsin!.

— Yalan!.. Asıl dedikoducu kendisi!.

— Neden?

— Baksana, ona söylediğimi çabuk sana yetiştirmiş!..

★

RESMEN...

Doktor Fahrettin Kerim, yolda tanıdığı bir bayana rastladı:

— Nasılsınız efendim?. dedi.

— Teşekkür ederim doktor.

— Oğlunuz nasıl?. Kleptomaniden tamamile kurtuldu ya?!..

Kadın memnun:

— Oh, çok şükür doktor! dedi. Şimdi dükkân açtı, resmen ticaret ediyor!.

★

NE İYİ!..

Oturduğu apartımanın üst katında bir yeni zenginler var. Kızlarına piyano ve şan dersi veriyorlar. Bizim üstadın da kafası kazan oluyor. Geçen gün merdivende yeni zenginle karşılaştılar. Üstadın sanat âşıklısı olduğunu bilen baba:

— Bizim Nesrini müzik tahsili için Avrupaya gönderiyoruz!.

Dedi. Üstat hararetle adamın eline sarıldı:

— Çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!. Ne iyi ediyorsunuz!..

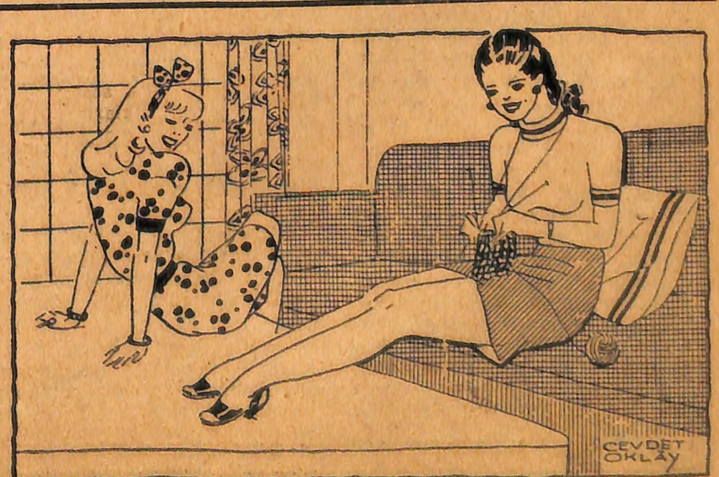

— Nişanlım bana bir kürk manto aldı. Ben de bu güzel hareketin altında kalmamak için ona kendi elimle bir boyun atkısı örüyorum.

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

— 17 —

Yazan: Ta. Ka.

Okmeydanı kadar geniş sofada, ne bir iskemle, ne bir örtü, hattâ ne de insanlar tarafından kullanılan veya kullanılmayan bir eşya vardı.

Yüksek ve işlemeli tavanda, olduğundan daha ince görünen bir telin ucunda yanan ampulün ışığı bu çıplaklığı büsbütün arttırıyordu. Ev o kadar sessizdi ki Cemal, çölde kaybolmuş gibi sinirlendirici ve ürkütücü bir şeyler hissetti. Aksi gibi Maksudun tarif ettiği odanın sağda mı, solda mı olduğunu da unutmuştu.

Bir kaç adım attı. Burada beş kapı görünüyordu. Soldaki tek kapıyı, Keloğlan masalları kadar eski, taştan yapılmış kadar kalın bir perde kapatıyordu. Cami kapılarındaki arkadaşları gibi bu perdenin kenarlarını da meşinle çevirmişlerdi. Belki kalınlık hissini bunlar veriyordu.

— Ne tuhaf bir ev. Tevekkeli oğlan bizi buraya hiç getirmedi! Karşıdaki kapılardan hangisi acaba? Soldaki mi, sağdaki mi?

Bir kaç adım daha yürüdü. Birisinden imdat ister gibi öksürdü. Nefesini keserek bekledi. Ses yok. Sırtını bir ürperme dolaştı. Burnuna ekşi bir pislik kokusu birdenbire çarptı. Etrafına baktı. Sağ tarafta kalan iki kapıdan birisini, sonradan âdi çam tahtalarını birbirine ekliyerek yapıp oraya iğreti takmışlardı. Dışarıda kalan tek basamak buradan bir merdivenin başladığını gösteriyordu.

Cemal, döşemenin fevkalâde tozlu olduğuna dikkat etti. Burası yapıldı yapılalı - silinmek şöyle dursun - süpürülmemişti bile... Yalnız şurada burada gazete kâğıtları duruyordu. Bunların bazısı ıslaktı. "Altlarında birer kuyu ağzı mı var bunların?„ diye acaip şeyler düşünerek birisine yaklaştı. Ayağının burnile çekinerek dokundu ve birdenbire geri sıçradı. Sanki canlı ve ılık bir şeye değmişti. İğilip kâğıdı kaldırdı. Küfrederek ve daha beter şaşırarak doğruldu. Pisliği böyle kapatmışlardı. İki gazeteyi daha kaldırdı. Onların altında da renk renk pislik vardı. Bir tanesini köpek pisliğine benzettiği için hayreti kat kat artmıştı ki bu hayretin tadını çıkarmağa vakit kalmadan, ince, şikâyet dolu bir inleme işitti. Alnına ter doldu. Eli tabancasında, her şeye hazır, iki tarafına baktı. Sofanın nihayetinde, o zamana kadar dikkat etmediği beşinci kapı tırmalanmağa başlamıştı. Gene ayni kederli ve ince inleme duyuldu. Kalbi vurarak, mutlaka bir dua okumaktan başka çare kalmadığını anlayarak, fakat gene de - huyu batsın! - tehlikeye doğru yürüdü. "Bismillâh... Bismillâh!„ diyor, herkesin başına geldiği gibi dualardan hiç birini hatırlayamıyordu.

Kapı gene tırmalandı. Aralarında iki adım mesafe kalmıştı. Kendisinin bile tanıyamadığı bir sesle:

— Efendim? dedi.

Bu ses evin, asırlık sükûtunu altüst etmeğe yetti. Yetmiş iki buçuk hayvan, hep bir ağızdan cevap verdiler.

Cemal, artık aklile değil, reflekslerile hareket ederek, beyaz kâbusta beklemekten bin kat daha hayırlı olan işi yaptı. Kapının son derece sanatkârane işlenmiş - böyle sıralarda insan lüzumsuz teferruatı bir daha unutmamak üzere zihnine nakşeder - tunç tokmağı çevirdi. Tabancasını kaldırarak kanadı itti.

Ve evvelâ gök yüzünü gördü ve işte bunu asla beklemiyordu. Bu menhus evden kurtulup sokağa çıkmış gibi rahatlayıverdi. Bu duygu saniyenin kimbilir kaçta kaçında doğmuştu. Doğduğu kadar çabuk defoldu. Bacaklarının arasından, etrafından küçük, rengârenk mahlûklar, sihirli bir kutudan boşanmışlar gibi sonsuz bir akışla geçmeğe başlamışlardı.

"Lâhavle...„ diyerek kenara sıçradı. Gülmesi tutuyordu. Sanki gülerse mahvolacakmış gibi dişlerini sıktı. Odadan âzat ettiği on bir hayvandı. Dikkatle saydı. Beşi kedi, altısı köpek. Keyifli miyavlamalar, hırlamalarla gazeteleri kokluyorlar, oradan oraya koşuyorlardı. Bir ikisi tâ, karşıda, şimdi dünyanın bir ucu kadar uzakta görünen kapının perlesini çekiştirmeğe başlamışlardı.

Tekrar "lâhavle„ diyerek odanın tavanına baktı. Sanki demin gördüğü gök yüzü hayaldi. Kaybolmasını ve yerine realitenin gelmesini bütün kalbile istiyordu. Lâkin ne fayda! Bütün yıldızlarile güzel İstanbulun şahane yaz gecesi işte tavanda, Ömer Hayyama ait bir ingilizce kitabın resimleri gibi duruyor.

Kalbi ve şakakları atarak dikkat etti. Odanın tavana yakın yerinde duvar baştan başa yıkılmış ve açık bırakılmıştı. Sofanın ışığı, şu anda, odanın döşemesine pek büyük ve sapsarı bir müstatil halinde düşüyordu. Buradaki pisliklerin üzerine, belki de kapatmak imkânı artık kalmadığından, gazete bile koymamışlardı. Tavanının yarısı gök yüzünden ibaret olan bu oda, belli bir şey, kedi - köpek ahırı olarak kullanılıyordu.

Mütemadiyen "lâhavle„ çekerek istemeden boşandırdığı canavarları, sanki vazifesi imiş gibi, tekrar yerlerine iade etmek istedi.

— Kıçı, kıçı! Pisi, pisi!

Diye seslenerek sofanın ortasına kadar geri döndü. Bir taraftan da arkasında açık bıraktığı kapıdan bir canavar ağzı imiş gibi korkuyordu. Tabancasını şaşkınlıkla cebine sokmuştu ki, hayvanların pek ziyade artan gürültüleri üzerine olmalı, perdenin arkasındaki kapıdan bir hareket sezdi. Bir mandal kalktı. rezeler gıcırdadı. Perde bir küçük çocuk boyu hizasında şişti ve dışarıya birisi çıktı.

Bunu küçük bir beşeme zannettiğinden, Cemal, evvelâ insan görmenin ferahlığını duydu. Fakat sonra:

— Anneciğim! diye inledi.

Bu besleme değildi. Çocuk da değildi. Hattâ insan da değildi. Ancak korkunç filmlerde görülebilen acaip bir mahlûktu. Omuzunda kedisile - bu kedinin gözleri bir aralık iki yuvarlak zümrüt gibi yanıp sönmüştü - on yaşında bir çocuk kadar bir cüce... Bir cüce koca karı...

Cemal:

— Eşhedü en lâ... Eşhedü en lâ... diyor, çeneleri birbirine vuruyordu.

Cüce kocakarı; kendisine bir müddet baktı. Sonra üstüne doğrü yürümeğe başladı. Her adımından, kupkuru ve pek sert bir kasnak sesi çıkıyordu. Beyaz saçları, kafasının içinden rüzgâr geliyormuş gibi dikilmişti. Ampulün tam altına gelirken Cemal, müthiş bir şey daha gördü. Boynuna sicimle bir şey asılıydı: Ortasından delinmiş bir dilim ekmek.

Kediyi tutan ufacık parmaklarının tırnakları, hilâfsız, asıl parmakları kadar uzundu. Rengi pislikten ve kirden ibaret, muşambalaşmış bir entarisi vardı. Ayakları çıplaktı. Yerde ses çıkaranlar da bu çıplak ayakların yürümeğe başlayalıdan beri asla kesilmemiş olduğuna şüphe edilemeyen tırnaklarıydı.

Cemal, bereket versin, tabancasını unutarak adım adım gerilemeğe başladı. Her adımda:

— Destur yarabbi! Medet yarabbi! Destur... Destur... Eşhedu en lâ... Kulhüvallahi... diye mırıldanıyordu.

Cüce kocakarı, eteğini çekiştiren, yürümesine engel olan hayvanları ayağını yere vurarak dağıttı. İncecik bir sesle:

— Sen kimsin? diye sordu.

— Ben Maksudun arkadaşıyım. Cemal. İsmim Cemaldir. Siz kimsiniz?

— Nerede o hayırsız?

— Şaziye hanımla beraber... Şeye gittiler. Şehzadebaşına... Şey almağa... Lekecide eteklik varmış da... Ben Cemalim...

— Bunları kim salıverdi?

— Ben... Yanlışlık yaptım. Ses geldi.

— Sesler sizin üzerinize vazife mi? Haylazın odası şurasıdır. Haydi oraya girin. Bekleyin. Beni rahatsız etmeyin. Bebeklerimi rahatsız etmeyin.

Cemal, başka bir çare düşünemediğinden hayvanları ve altındakiler malûm olan gazeteleri çiğnememeğe çalışarak duvarın dibinden geçip cücenin işaret ettiği kapıyı açtı. Elyordam'le bulup elektrik düğmesini çevirdi.

* * *

Oh, yarabbi şükür! Burası, işte insanlara mahsus bir odaydı. Hem de Maksuda ve bilhassa bu dışarıdaki rezalete yaraşmayacak kadar iyi döşenmiş - hattâ lüks döşenmiş - bir oda.

Pencerelerinde perde, yerde halı, duvarda ayna ve ampulde abajur bulunan tabiî bir oda... Şimdi pek uzakta kalan hayvan ve tırnak gürültülerini hiç duymamak için kapıyı örttü. Mendilile terini sildi. Sarı çerçeveli kocaman aynaya yaklaşıp yüzüne baktı. Eyvah! Geçirdiği heyecan bir an içinde gözlerini bozmuş, mahvetmiş... Yüzünü bir tülün arkasında imiş gibi hayal meyal görebiliyor. Daha berbadı: Galiba Jan Valjan gibi - onunkiler bir gecede olduğu için, hattâ Jan Valjan gibi de değil - saçları bir dakikada bembeyaz olmuşlardı. Tekrar dışarıda kalan kâbusa yakalandığını hissetti. Son bir ümitle parmağını aynaya sürdü.

— Hay Allah senin belânı versin Maksut! diye bağırdı.

Aynayı bir parmak toz kaplamıştı. Mendilini simsiyah ettiğine bakmadan, dünyadaki bütün gayri tabiî şeyleri de şimdi, bu aynanın üzerindeki tozlar gibi sildiğine kani olarak ihtirasla çırpındı. Yüzü, tanıdık, eski, dost siması, siyah saçlarile, yalnız bir parça sararmış, karşısına çıktı.

Kendisini tutmasa sevincinden ağlayacak, aynadaki Cemali, muhabbetle, minnetle öpecekti. Korktuğu için zerre kadar utanmıyor, korkusile âdeta iftihar ediyordu. Sanki müşkül bir imtihan savmıştı ve şimdi buna pek memnundu. Yüreğini tarif edilmez bir sevinç kaplamıştı. Paşa amcanın duvarda asılı kocaman fotoğrafına askerce temenna etti:

— Merhaba! Merhaba Paşa amca! Biliyorum, kabahat senin değil! Kabahat Abdülhamit olacak rezilin. Siz zavallı köylülersiniz... Asker çavuşlarısınız. Tezkere verip sizi köyünüze yollayacak yerde paşa yapıverdi. Rahat etmek için... Sadık kullar bulmak için... Onu da, kendinizi de müdafaa edemediniz Paşa amca... Ortada kaldınız... Köye gidemeden... Burada da yerleşemeden... (Efendimiz) diye başlayan, (Efendimiz) diye biten iki manasız fıkra ve bir sürü şerefsiz madalya ile... Ortada kaldınız...

Kendisini topladı. Oturacak bir yer aradı. Sırtı ürperiyor, beli ağrıyordu. İşte o zaman odaya alıcı gözüyle ilk defa baktı.

Aman yarabbi! Burası bir başka dünya mıdır? Burada her şey dışarısile tabiî şeylere, içerisile (!) başka şeylere benziyor.

Halıya topukları gömülüyordu. Fazla tüylü olduğundan değil, tamamile çürüdüğünden... Ampulün abajurunu deve derisinden zannetmişti. Halbuki tüldendi ve deliklerini toz kapatmıştı. Perdeler de öyle... Perdelerin sedire uzanan tülleri de tozdan kalınlaşmış, sarı musambalar haline gelmiş. Sediri yokladı. Her tuttuğu elinde kalacak.

— Arkası var —

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 200 Kuruştur

AYLIK

ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN ZENGİN BİR ESERİ OLACAKTIR.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 275 kuruştur

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

GRAFİKA

Sayın Bayan, geceleri yatmadan evvel yüzünüze Louis Philippe CLEANSING kremi, sürmeği kat'iyyen unutmayınız! Makiyajınızı mükemmelen temizler.

Siz tatlı tatlı uyurken, o, cildinizin bütün mesamatını temizler, besler ve tenefüsünü temin eder.

Louis Philippe FOUNDATION kremi, makiyajınızın esasıdır; cildinize müstesna bir kadife yumuşaklığı bahşeder.

Louis Philippe

Yüksek Evsafta Güzellik Müstahzaratı

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

HÜKÜMDARLAR

YEDİGÜN NEŞRİYATI

125 kuruş.

Yaşamakta olan dünya krallarının hususi hayatları, saraylarının iç yüzü, entirikalarla dolu olan maceraları üstat Hüseyin Cahit tarafından tercüme edilmiştir. Bu eser iki ciltten ibarettir. Her cilt sekiz kralın hususi hayatına tahsis edilmiştir. Her hangi bir romandan daha cazip ve eğlencelidir.

EV ilâçları

Doktor Nuri Ergene tarafından yazılan bu eserde şifa veren nebatları birer birer resimlerile beraber tanıyacak ve hangi hastalıklara yaradıklarını öğreneceksiniz. Bu kitap, her evde bulunması lâzım olan bir eserdir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

125 kuruş

10.000 kadını Hayrette bırakan GARİP BİR PUDRA TECRÜBESİ

Daha güzel görünebileceğinizin Kat'i DELİLİ

BUGÜN bu TECRÜBEYİ Yapınız

Pudracılıkta şayanı hayret son bir keşif. *Cildi güzelleştiren,* ona güzel bir cazibe ve yeni bir hayat veren unsur . . . donuk ve çirkin bir cildi, gençliğin tabii renkleriyle süsler. Pudra yağmur'a, Rüzgâr'a ve hatta terleme'ye rağmen bile sabit kalır ve artık parlak burun bırakmaz. Bu cevher (Krema köpüğü) namı altında beratı istihsal edilmiş ve yalnız Tokalon Pudrasında bulunmaktadır.

CİDDEN MÜHİM BİR TEKLİF

Yüzünüzün bir tarafına krema köpüğü sayesinde istihzar edilen Tokalon Pudrasını ve diğer tarafına her hangi bir pudrayı sürünüz. Şayet "Krema köpüklü pudra" ile pudralanmış taraf diğerinden *daha güzel, daha taze* ve *daha cazip* görünmezse Tokalon pudranıza verdiğiniz para iade olunacaktır.

Büyük KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104

Karikatür

TOMBUL TEYZE YAZLIK KÖŞK ARIYOR :

Tombul Teyze — Kocacığım, sen şöyle pek gözükme, kalabalığız diye bize ev verme zler!..

T.T. POSTASI

Merzifon: A. Ak. :

S: 1 — Bu buhranlı günlerde herkesin ihtiyarladığı ve neşesinin kaçtığı halde siz hem gençleşiyor, hem de neşenizden bir zerre bile kaybetmiyorsunuz. Bunun sebebi ve ilâcı nedir?

C — İlâcı gülmektir. Bilhassa bana bakıp gülenleri gördükçe pek neşeleniyor, neşelendikçe de gençleşiyorum... Siz de öyle yapın!..

S: 2 — Sormak ayıp olmasın amma yaşınız kaç ve kaç kilosunuz, sizi tartacak baskül var mıdır?..

C — Estağfurullah, bunda saklanacak bir şey yok... Yaşım kilomun onda biridir. Beni tartacak baskül iz'anımızdır!.

S: 3 — Sıska dayı ile dans yapar mısınız, yaparsanız o sizi mi, siz onu mu idare edersiniz?

C — Hiç bir baloyu kaçırmayız. Dans ederken ikimiz de kendimizden geçtiğimiz için bizi hariçten idare ederler!